

Şairin Yazmadığı Hikayesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Aralık 2020

Rengi yok özlemin ama bir kokusu var: İlahi bir düşün özleminde saf tutan hidayete sarınan aşk var belki de otogarda terk edilmiş bir kadından arda kalan o soluk renkli eşarp ile ısınan evrenin tepesine doğan bir mehtabı da ısrarla kucaklayan yıldızlardan arda kalan yıldız tozları.

Şehla düşlerin perçemine sığınan kuşlar saklı cennetinde özlemin ve neşreden sığırcık kuşları belki de aşkın amblemidir çılgınlıkları.

Kuşa öykünen muzip bir kedi belki de ve patilerinde çamur izleri adeta hayatı haykıran bir seda ve semanın yıl dönümünde muradını dillendiren bir keşiş gibi uzandığı İlahi yolun sarnıcında doğmadan batan güneş gibi ne ise ukde kalan içinde mevsimin.

Köhne bazen sessizlik.

Bazen seslerin asılı kaldığı gök kubbe.

Semiren bir özlemde firar eden tomurcukları düşlerin ve ötelenen mutluluk en çok da inzivaya çekilen bir düşün kiremit rengi saçlarına tırmanan huzurun iz düşümü iken şakıyan sesinde şairin neye niyet ettiğinden öte kısmetine razı gelmekse kaderin başı gözü üstüne.

Sözcükler dökülen eteklerinden.

Yaşlar s/üzülen gözlerine parlaklık veren.

Huda'sı ve de aşka öykünen evrenin son hutbesi kıyamet öncesi büyüyen bir karanlık en çok beyazlığın gücüne giden gölgelerden köşe bucak kaçan sema gibi.

Sığındığı gövdesi çınarın.

Sığamadığı yeri göğün bakaya kalan tasası.

Bir izbede ölen hayal gibi.

Belki de aşk ve şair hayalin ta kendisi.

Sözcüklerin ruhuna bürünen belki de ruhu erkenden firar eden gösterişli bir acının içinde kalan ukdesi.

Nemli yıldızlar.

Varlığı yoklukla taçlanan kundaklanmış düşler.

Neşriyatı ne ki yalnızlığın bazen yoksunluk bazense nüktedan bir rüzgârın peşine düştüğü huzurun her bir katresi aslında inancın da ta kendisi.

Leyla'nın telaffuz ettiği her cümle belki ereceği hidayet öncesi ölümün andığı her nefesi içinde tutan ve dışa verdiği her nefes aslında yaşamın ta kendisi bazen kaybolan ruhu bazen tutulan nutku bazense gün ışığına özlemi gecenin ve surlarda yatıya kalan sırları şehrin aslında tünellerinde gezinen kayıp ruhlar gibi aşk iken tutan çetelesini ümidin.

Bir kâbusun tınısı.

Bir rüyanın tutkusu.

Gerçek iken acı yüklü küfesinde yola düşmüş keşişin hikâyesi dağlar tepeler aşan bir iniltide kaybolan yeis gibi aşkın ibaresi.

Sözcükler taşkın.

Yalnızlık yüklü şair hep şaşkın.

Müridi aşkın bazen özlemin iniltisi ve kayan bir yıldız gibi dokunduğu her şey yanıp tutuşan ve yok olan.

Bir keklük gibi seken.

Bir keramet hükmeden.

Rivayet olsa da mutluluk erişimi aşkın çoktan uçup giden zamandan kalan son kırıntılar nasiplendikçe şair ve kalem hüznün hırkasından sarkan bir ip tutunduğu gölgesi çıkmaksa arşa sesinde kaybolan hüznün sefaleti illa ki şerh düşen kalemden akan son damla iflah olmaz hayallerin huzurunda körelen hayatından taşan bir mısra gibi kenetlendiği hidayet öncesi kendinden geçen sözcüklere hemhal bir karede saklı olan hezeyan gibi örttüğü ruhu şiirlerle örtündüğü hicret öncesi kaybolmaya yüz tutan ömür gibi bakiyesi özlemin illa ki ışık saçan gözlerinde şiirin bir damla yaştan da öte yazmadığı hikâyesi şairin.